

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **E. P.**, zastoupený Mgr. Vojtěchem Jiránkem, advokátem se sídlem Žižkova 498, Trutnov, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Ulrichovo náměstí 810/4, Hradec Králové, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve výzvě k dostavení se k provedení identifikačních úkonů podle § 65 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ze dne 25. 11. 2025, čj. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 4. 2026, čj. 31 A 62/2025-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Vojtěchu Jiránkovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 5 070 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný výzvou ze dne 25. 11. 2025 (dále též „výzva“) vyzval žalobce k tomu, aby se dostavil k provedení identifikačních úkonů pro účely budoucí identifikace podle § 65 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“).

[2] Stěžovatel se proti této výzvě bránil žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. V záhlaví označeným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že výzva je způsobilým zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., avšak v projednávaném případě nebyla nezákonná. Podle krajského soudu byly splněny podmínky dle § 65 odst. 1 zákona o Policii České republiky. Výzva byla vydána v návaznosti na sdělení podezření ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Vydání výzvy ob stojí i v testu proporcionality, a to s ohledem na okolnosti jednání stěžovatele, jeho předchozí protiprávní jednání a zvýšené riziko recidivy. Významnou okolností je také to, že dle žaloby žalobce trpí organickou poruchou osobnosti těžkého stupně, v jejímž důsledku jsou jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti podstatně sníženy. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Předně stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost, resp. nedostatečnost závěrů krajského soudu. Dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro vydání předmětné výzvy. Ta byla formulována paušálně, bez individualizace a bez uvedení konkrétního zákonného důvodu podle § 65 odst. 1 zákona o policii. Krajský soud nedostatečně posoudil nezbytnost a proporcionalitu zásahu do jeho práva na soukromí a informační sebeurčení. Posouzení krajského soudu odporuje rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019–30 a nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 7/18. Zdůrazňuje, že ani legitimní zájem na odhalování trestné činnosti není bezbřehý. Dále stěžovatel zpochybňuje závěr o nezbytnosti provedení identifikačních úkonů a polemizuje s tím, jak by získání biologických vzorků atp. mohlo přispět k objasnění obdobné trestné činnosti v budoucnu. Dále stěžovatel nesouhlasí se závěry uvedenými v bodě 35 rozsudku, kde krajský soud uvedl, že žalobce trpí organickou poruchou osobnosti těžkého stupně, v jejímž důsledku jsou jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti podstatně sníženy. Svůj nesouhlas podepřel znaleckým posudkem MUDr. Zuzany Ernestové ze dne 9. 3. 2026, který přiložil ke kasační stížnosti (dále též „znalecký posudek“). Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl tak, že určí nezákonnost zásahu žalovaného spočívajícího ve výzvě k provedení identifikačních úkonů a žalovanému zakáže tyto úkony vůči stěžovateli provést. Pro případ, že by Nejvyšší správní soud tomuto návrhu nevyhověl, navrhl stěžovatel zrušení napadaného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem. Soud řádně přezkoumal všechny okolnosti. Nesouhlasí s tím, že by identifikační údaje stěžovatele nepomohly přispět k objasnění obdobné trestné činnosti v budoucnu. Dále odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Současně navrhl, aby kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost **není** důvodná.

A) Nepřezkoumatelnost

[7] Nejvyšší správní soud předně není názoru, že by byl rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

[8] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o zásadních a pro věc podstatných skutečnostech, jak postupoval při posuzování rozhodných okolností, proč považoval právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považoval jejich pro věc podstatnou argumentaci za lichou či mylnou. Srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62.

[9] Těmto požadavkům krajský soud dostál. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil. Krajský soud vypořádal všechny nosné námitky. Provedl rovněž dostatečnou úvahu o přiměřenosti zásahu s ohledem na povahu a závažnost projednávaného jednání, okolnosti jeho spáchání, osobu stěžovatele, jeho dosavadní jednání i riziko opakování protiprávní činnosti. Vypořádal se i s argumentací stěžovatele o absenci praktického významu identifikačních úkonů v typově obdobných věcech. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku pak nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010 - 163 atd.).

B) Nezákonnost výzvy

[10] Jádrem sporu v nyní posuzované věci je zákonnost výzvy žalovaného k provedení identifikačních úkonů podle § 65 odst. 1 zákona o policii. Stěžovatel se proti této výzvě domáhá soudní ochrany prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že výzva k provedení identifikačních úkonů představuje závazný a přímo vynutitelný úkon policie způsobilý zasáhnout do práv dotčené osoby, a může být proto předmětem přezkumu v řízení o ochraně před nezákonným zásahem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2018, čj. 3 As 335/2017-33).

[11] V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je v nyní projednávané věci žalovaným Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, jemuž je přiřitatelný stěžovatelem tvrzený nezákonný zásah (srov. usnesení NSS ze dne 11. 3. 2020, čj. Nad 22/2020-35).

[12] Podle § 65 odst. 1 zákona o policii *policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u a) osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, b) osoby ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu, c) osoby, již bylo uloženo ochranné léčení nebo zabezpečovací detence, nebo d) osoby nalezené, po níž bylo vyhlášeno pátrání a jejíž svéprávnost je omezena, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.*

[13] Uvedené ustanovení tedy opravňuje policii pořizovat identifikační údaje i u osoby, které bylo sděleno podezření ze spáchání úmyslného trestného činu, a to pro účely její budoucí identifikace.

[14] Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že žalovaný vydal výzvu dle § 65 odst. 1 zákona o policii v návaznosti na zahájení úkonů trestního řízení vůči stěžovateli pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, čímž byla splněna zákonná podmínka stanovená v § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, tedy že stěžovateli bylo sděleno podezření pro spáchání úmyslného trestného činu. Tohoto činu se měl dopustit dne 17. 9. 2025 na pozemní komunikaci I. třídy v obci Trutnov, a to tím, že jako řidič elektrokoloběžky způsobil dopravní nehodu ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky (alkoholu). Okresní soud v Trutnově ustanovil stěžovateli pro uvedené trestní řízení obhájce, advokáta Mgr. Vojtěcha Jiráňka, neboť šlo o případ nutné obhajoby podle § 36 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Stěžovatel byl totiž rozsudkem Okresního soudu v Trutnově ze dne X, čj. X, omezen ve svéprávnosti v rozsahu nakládání s majetkem, jehož hodnota přesahuje 1 000 Kč; zavazování se k plnění, jehož hodnota přesahuje 1 000 Kč; posouzení neběžných zdravotních služeb a udělení souhlasu k nim; pasivního volebního práva.

[15] Lze současně souhlasit s tím, že naplnění formální podmínky dle § 65 odst. 1 zákona o policii nepostačuje k závěru o zákonnosti identifikačních úkonů. Je třeba respektovat korektiv přiměřenosti podle § 11 písm. c) zákona o policii a přihlížet ke konkrétním okolnostem věci (srov. zejména bod 19 a bod 26 rozsudku NSS ze dne 30. 5. 2022, čj. 4 As 27/2018-55, a dále rozsudky NSS ze dne 18. 5. 2022, čj. 5 As 254/2019-49, a ze dne 17. 5. 2022, čj. 9 As 124/2018-46). Z uvedené judikatury plyne, že správní soudy mají při přezkumu výzvy k získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace provést test proporcionality *stricto sensu*, v jehož rámci zohlední zejména dosavadní trestnou činnost dotčené osoby, typovou i individuální závažnost trestné činnosti, pro kterou byla předvolána, a osobu pachatele (srov. i rozsudky čj. 4 As 27/2018-55 a čj. 5 As 254/2019-49).

[16] Z toho však neplyne, že by veškeré úvahy o proporcionalitě musely být detailně vtěleny již přímo do textu výzvy. Nejvyšší správní soud zastává názor, že řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. je řízením nikoli pouze přezkumným, neboť v něm soud pro absenci správního spisu musí nejdříve objasnit skutkové okolnosti jednání orgánu veřejné správy, jehož zákonnost následně přezkoumá (rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2015, čj. 6 As 255/2014-42, č. 3240/2015 Sb. NSS, bod 23). Z týchž důvodů v něm neplatí omezení typická pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, v němž správní orgán nemůže dodatečně doplňovat důvody rozhodnutí až ve vyjádření k žalobě. Policie

pokračování

proto může svůj postup v řízení před soudem obhájit a nabídnout další informace využitelné pro test proporcionality. V souladu s judikatorními požadavky na dokazování v řízení o zásahových žalobách je úkolem správního soudu zjistit úplný skutkový stav tak, aby mohl vyčerpat předmět řízení a konstatovat povahu zásahu, proti němuž se žalobce brání (rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2022, čj. 6 As 237/2021-56, bod 26). V tomto rozsahu přitom není omezen pouze na obsah výzvy, může vyjít i z vyjádření k žalobě, resp. z obsahu spisového materiálu (bod 12 a násl. rozsudku čj. 10 As 300/2022-20). Lze dodat, že Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku výslovně odmítl, že by nález Pl. ÚS 7/18 překonal dřívější judikaturu umožňující zohlednit při testu proporcionality rovněž obsah spisu a vyjádření žalovaného.

[17] V souladu s uvedeným krajský soud postupoval. Zabýval se otázkou, zda v daném případě převážil zájem na potírání trestné činnosti nad právem stěžovatele na informační sebeurčení a nedotknutelnost osoby. Provedl test proporcionality, při němž přihlédl nejen k povaze skutku, ale i k osobě stěžovatele a okolnostem jeho jednání. V tomto ohledu vyšel z obsahu celého spisu, vč. vyjádření k žalobě. Krajský soud po komplexním posouzení shledal, že v dané věci převážil zájem na potírání protiprávní činnosti, s čímž souhlasí i Nejvyšší správní soud. V tomto ohledu lze zmínit zejména to, že rozhodnutím Městského úřadu v Trutnově ze dne 8. 9. 2025 byl stěžovatel pravomocně shledán vinným ze spáchání přestupků, kterých se dopustil tím, že řídil na pozemní komunikaci elektrokoloběžku, ačkoliv není držitelem platného řidičského oprávnění (naopak má ze zdravotních důvodů blokována všechna řidičská oprávnění). Přesto měl stěžovatel dne 17. 9. 2025 (tedy krátce poté) znovu řídit elektrokoloběžku na pozemní komunikaci, způsobit při tom dopravní nehodu, a to navíc pod vlivem alkoholu (dle opakované dechové zkoušky činila hodnota alkoholu v těle stěžovatele po způsobené dopravní nehodě vysokou hodnotu - 1,58 promile). Páchání (opakované) protiprávní činnosti (a to pod vlivem návykové látky) podle soudu zeslabuje záruku, že k obdobnému nežádoucímu jednání nebude v budoucnu docházet; naopak může svědčit o zvýšeném riziku jejího opakování (viz např. rozsudky NSS ze dne 18. 5. 2022, čj. 5 As 241/2019-46; ze dne 18. 5. 2022, čj. 5 As 254/2019-49; ze dne 30. 5. 2022, čj. 4 As 27/2018-55). Možnou využitelnost údajů dále zásadně zvyšuje fakt, že se stěžovatel snažil místo dopravní nehody opustit. Pro případ opakování protiprávního jednání totiž nelze vyloučit, že stěžovatel nebude na místě setrvávat do příjezdu policie a identifikační údaje tak mohou mít význam pro jeho následné efektivní ztotožnění.

[18] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěry uvedenými v bodě 35 rozsudku, kde krajský soud uvedl, že žalobce trpí organickou poruchou osobnosti těžkého stupně, v jejímž důsledku jsou jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti podstatně sníženy. Podle stěžovatele tento závěr odporuje znaleckému posudku. Nejvyšší správní soud k této argumentaci předesílá, že tuto argumentaci převzal krajský soud ze žaloby, ve které stěžovatel sám uváděl, že trpí uvedenou poruchou, která snižuje jeho ovládací schopnost. Dále krajský soud akcentoval, že podle vyjádření žalovaného k žalobě se v rámci probíhajícího trestního řízení bude přezkoumávat, zda byl stěžovatel v době spáchání trestného činu za své jednání odpovědný. Návazné hodnocení však představovalo pouze jeden z dílčích prvků celkového posouzení osoby stěžovatele, resp. rizik opakování protiprávního jednání, nikoli samostatný a rozhodující důvod zákonnosti výzvy. I bez uvedeného aspektu by podle názoru kasačního soudu závěr o přiměřenosti výzvy obstál. Pro posouzení věci byly podstatné zejména jiné, shora rozvedené okolnosti: stěžovatelovo předchozí pravomocně sankcionované řízení

dopravního prostředku bez příslušného oprávnění, skutečnost, že se měl obdobného jednání dopustit znovu, řízení pod výrazným vlivem alkoholu, způsobení dopravní nehody a snaha místo události opustit. Tyto okolnosti samy o sobě dostatečně podporují závěr o zvýšeném riziku opakování obdobného protiprávního jednání a o využitelnosti identifikačních údajů pro účely budoucí identifikace. Nejvyšší správní soud proto nepovažoval za potřebné provádět dokazování předloženým znaleckým posudkem. Ani případné závěry posudku tvrzené stěžovatelem by nezpochybnily ostatní skutkové okolnosti, na nichž stojí závěr o přiměřenosti postupu žalovaného (rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, čj. 6 Afs 117/2014-49, a náleze ÚS ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09). Dílčí nepřesnost spočívající v tom, že krajský soud označil chování stěžovatele po dopravní nehodě za agresivní, zatímco z úředního záznamu plyne, že začínal být agresivní, na výše uvedeném rovněž nic nemění.

[19] Stěžovatelův odkaz na náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/18 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 164/2019-30 není případný. Z citované judikatury plyne především zákaz mechanického a plošného postupu policie, resp. požadavek individuálního posouzení proporcionality zásahu, k čemuž v dané věci došlo. Nadto je třeba poznamenat, že uvedené závěry Nejvyššího správního soudu, na které stěžovatel odkazuje, se vztahují zejména k posouzení nezbytnosti dalšího zpracování a uchování identifikačních údajů po jejich získání, zatímco v nyní projednávané věci je předmětem přezkumu zákonnost samotné výzvy k provedení identifikačních úkonů. Z uvedené judikatury současně nevyplývá závěr, že by identifikační úkony podle § 65 zákona o policii byly obecně nepřípustné či vyloučené u určitého typu trestné činnosti, včetně dopravních deliktů.

[20] Stěžovatel dále polemizoval nad tím, jak by získání jeho biologických vzorků a daktyloskopických otisků mohlo přispět k objasnění obdobné trestné činnosti v budoucnu. Zdůrazňoval, že v oblasti dopravních deliktů nemají takové identifikátory reálný význam, neboť jejich přítomnost ve vozidle nevypovídá o tom, kdo vozidlo v konkrétní době řídil.

[21] K uvedené argumentaci odkazuje soud na výše uvedené a dodává, že účelem § 65 zákona o policii není dokazování aktuálně projednávaného skutku, nýbrž vytvoření možnosti budoucí identifikace osoby při odhalování či vyšetřování další trestné činnosti. Smyslem § 65 zákona o Policii České republiky je generální prevence a možnost budoucí identifikace pachatelů trestné činnosti. Nelze jej zužovat pouze na trestné činy násilné či majetkové. Nelze proto mechanicky požadovat, aby policie prokazovala přímou využitelnost údajů právě k určení řidiče v nyní posuzovaném skutku. Současně však platí, že ani u dopravní trestné činnosti nelze identifikační úkony provádět plošně. Musí být zřejmé, proč s ohledem na povahu konkrétního skutku, osobu pachatele, jeho předchozí jednání a riziko recidivy zásah nepřekročil míru nezbytnou k dosažení sledovaného účelu. Jak vyplývá z výše uvedeného, to je v daném případě splněno. V posuzované věci nebylo rozhodné jen to, že šlo formálně o úmyslný trestný čin. Význam měla i konkrétní závažnost jednání, okolnosti dopravního incidentu, míra ohrožení chráněných hodnot atp. Tyto okolnosti odlišují věc od případů, v nichž správní soudy vytkly policii pouze obecné odůvodnění založené na abstraktním riziku recidivy (srov. rozsudky NSS čj. 2 As 164/2019-30 a čj. 21 As 121/2025-36). Uvedeným hodnocením soud nikterak nepopírá, že zájem na odhalování protiprávní činnosti není neomezený, ani stěžovatelem předeslaná rizika. Výkon veřejné moci je limitován čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, pročež zásah do soukromí musí respektovat princip proporcionality. Tyto limity

pokračování

se v projednávané věci promítly do požadavku individualizace a přiměřenosti konkrétního zásahu. Identifikační úkony podle § 65 zákona o policii představují zákonem předvídaný zásah do základních práv, jehož ústavní konformita byla potvrzena judikaturou Ústavního soudu. Rozhodující proto není samotná existence tohoto oprávnění, nýbrž jeho konkrétní použití. V nyní posuzované věci bylo toto oprávnění využito způsobem, který nepřekročil meze stanovené principem proporcionality (viz výše).

[22] Nejvyšší správní soud neshledal v rozsudku krajského soudu ani žádné jiné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. např. § 109 s. ř. s.).

[23] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, čj. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[25] Kasační soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[26] Co se týče výroku IV., krajský soud ustanovil stěžovateli zástupcem Mgr. Vojtěcha Jiráňka, advokáta, přičemž účinky tohoto ustanovení se vztahují též na řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 věta čtvrtá s. ř. s.). Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce hradí stát. Ustanovenému zástupci náleží odměna za jeden úkon právní služby, a to za podání kasační stížnosti jako písemné podání ve věci samé, ve výši 4 620 Kč, a náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč, celkem tedy 5 070 Kč. Zástupce soudu sdělil, že není plátcem DPH, proto se odměna o daň z přidané hodnoty nezvyšuje. Soud dodává, že nepřiznal samostatnou odměnu za žádost o osvobození od soudních poplatků. Tato žádost nepředstavovala v poměrech nynější věci samostatný nezbytný úkon právní služby odůvodňující přiznání další odměny; stěžovatel byl osvobozen již v řízení o žalobě (§ 36 odst. 3 věta pátá s. ř. s. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2011, č. j. 8 As 28/2010-89).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. července 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu